

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

ČERVEN 2000

19.00	BK	Jiří Gruber	1. června <i>Nanebevstoupení</i>			
8.30	BK	Olga Tydlitátová	4. června	9.00	BD	Jaroslav Vítek
10.00	ČK	Olga Tydlitátová	<i>6. po velikonicích</i>	10.30	Kuř	Jaroslav Vítek
14.15	Rych	Olga Tydlitátová		13.45	Tiř	Jaroslav Vítek
8.30	BK	Olga Tydlitátová, VP	11. června	9.00	BD	Jaroslav Vítek, VP
10.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP	<i>Neděle svatodušní</i>	10.00	Kuř	Ctirad Novák, VP
				13.45	Tiř	Jaroslav Vítek, VP
			12. června	19.00	BD	
			<i>Pondělí svatodušní</i>			
9.00	ČK	Dr. Hans Fisher	18. června	9.00	BD	Jaroslav Vítek
14.00	Opl	<i>sborové odpoledne</i>	<i>Svaté Trojice</i>	10.30	Kuř	Jaroslav Vítek
14.15	Rych	Roman K. Lukáš		13.45	Tiř	Jaroslav Vítek
				19.30	BD	Pavel Kalus
9.00	ČK	Jiří Gruber, VP	25. června	9.00	BD	Jaroslav Vítek
		<i>ukončení školního roku</i>	<i>1. po Trojici</i>	9.45	Tiř	
		<i>sborový oběd</i>		14.30	BD	<i>dětské odpoledne</i>
						<i>sborů Brno I a Brno II</i>
9.00	ČK	Olga Tydlitátová	2. července	9.00	BD	
14.15	Rych	Olga Tydlitátová	<i>2. po Trojici</i>	13.45	Tiř	

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiř Tiřnov
Kuř Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

ČERVEN 2000

ČÍSLO 6

ROČNÍK 2

Anketa - knížka pro hledající
Rozhovor s br. farářem E. Stehlíkem

Květná neděle
Konfirmandi v Hradišti

II. setkání s německými krajany

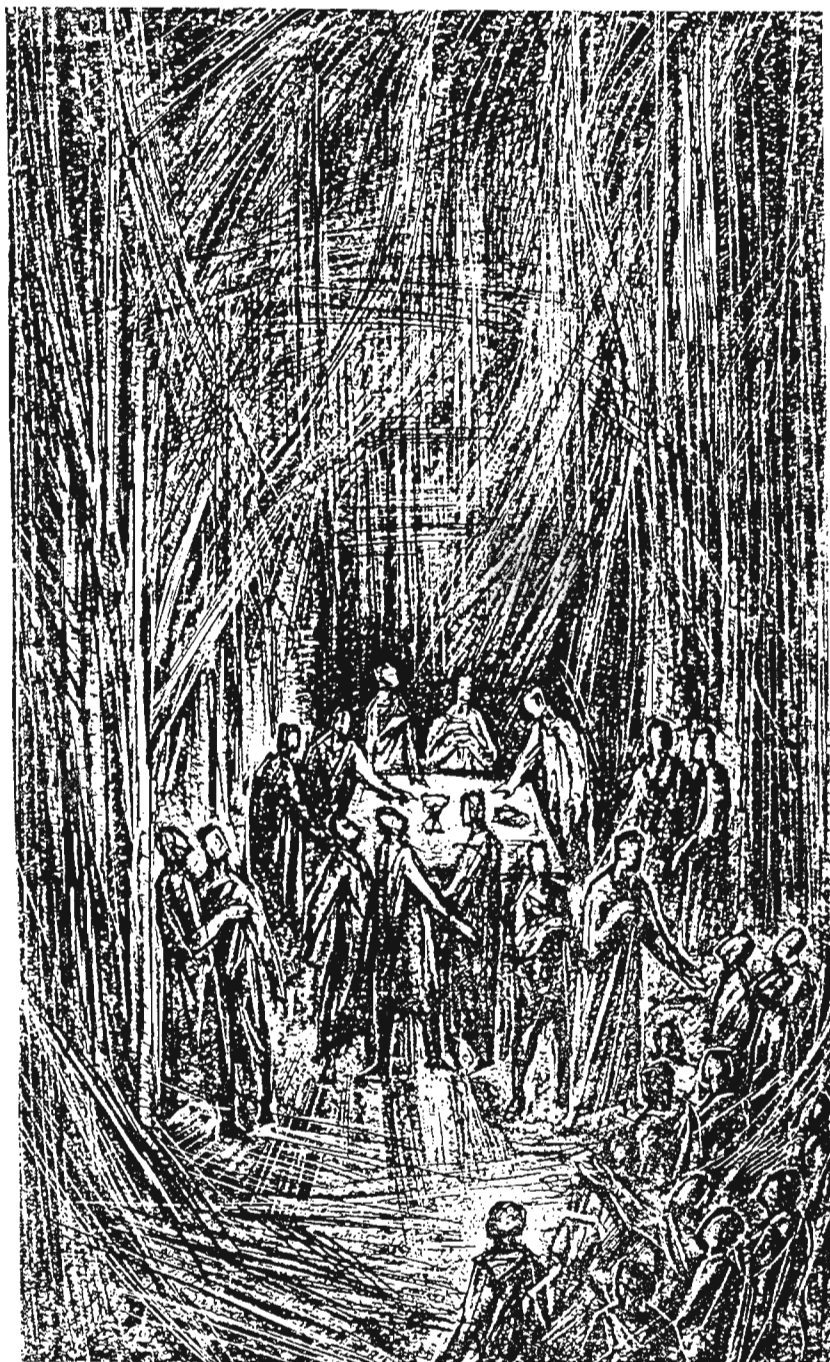
Rozhovor o Večeři Páně

Za prof. PhDr. Janem Fírbasem

Reformace v Brně

Bitky Jana Šimsy

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Horst Räche – Duchem Božím naplnění Sk 2

Anketa

Jakou knížku byste doporučili člověku, který se začal zajímat o křesťanství?

Člověku, který se začíná zajímat o křesťanství, bych doporučil knížku od Lud'ka Rejchrt: Taková dlouhá cesta. Najde v ní významné děje a postavy od začátku křesťanství - Štěpán, Pavel, pronásledování křesťanů v římské říši, Konstantinova éra. Nepřetržitě zachycuje další děje, přes počátky reformace - Valdenští, Hus, Komenský, světová reformace, až k dějům a postavám posledních staletí a současnosti. Jenom na okraj: Lze ocenit, že autor nevykreslil naše (světové) reformátory jako světce, ale i s jejich pochybeními. Pro hlubší poznání křesťanství na základě biblické zvěsti lze doporučit knížku od téhož autora: Na úpatí hory. Čtenář v ní najde citace a výňatky z Bible vztahující se k některým vybraným tématům, např. o člověku, o hříchu, o modlitbě, o kříži, o smrti - celkem asi 25 takovýchto základních kamenů křesťanské víry. Dá se říci, že výklad každého pojmu je na úrovni výkladu textu kázání. A všem, co chtějí správně rozumět a pochopit poselství starozákonních příběhů od Adama až po Jáka a Josefa, vřele doporučuji knihu od holandského autora Nico ter Linden: Povídá se ...

Adam Hladký, duchodce

Při prvním přečtení otázky se mi vybavil objemný svazek Karla Schulze: Kámen a bolest. Ač jsem, tento životopis Michelangela četl před mnoha lety, dodnes si pamatuji, jak na mne zapůsobil popis duchovní atmosféry té doby v Itálii, kdy spolu zápasily odcházející středověk a nastávající novověk. Napadli mne také Karafiátovi Broučci, ty však z dětství zná snad každý. Dále mohu doporučit vyprávění Svátí Karáska Vino tvé výborné, které jsem si nedávno s chutí přečetl. A také kteroukoliv z útlých knížek Roberta Fulghuma, plných zajímavých moudrých postřehů, které dávají jiný pohled na každodenní život.

Uvědomuji se, že jsem neodpověděl na otázku, nenapadá mne žádná knížka, která by odpovídala zadání. Uvedená díla nedávají informace pro zájemce o křesťanství, k tomu spíše poslouží např. soubor textů Slovem obnovená (Kalich, 1977) a další monografie, naučné slovníky, encyklopedie a samozřejmě Bible. Na druhé straně existují knihy, které si kladou za cíl získat člověka pro křesťanství, ale domnívám se, že není univerzální cesty k víře, je to věc čistě osobní.

Jan Franců, vysokoškolský učitel

Jakou knížku doporučit, nevím. Kdo ví, jestli byla nějaká vhodná napsaná. Já žádnou takovou nečetl. Důležitý je však čtenář. Knižka, která osloví jednoho, nemusí druhému vůbec nic přinést. Takže vlastně nevím, co by asi měla obsahovat. Patrně pro každého čtenáře něco jiného. Já sám bych v této situaci volil osobní rozhovor. Rozhodně bych v tomto případě nedoporučil na začátek četbu Bible.

René Pikna, zaměstnanec banky

Anketa

Myslím, že neexistuje univerzální knížka, kterou by šlo doporučit všem. Záleží na tom, kde se (myšleno v jaké životní situaci) takový člověk nachází. Jako náctiletému mi, myslím, velmi posloužila jakási mayovka, kde se ličilo pokání a obrácení zlého bandity. Za studií mě velmi ovlivnila Croninova kniha Klíče království, později na mě zapůsobila např. knížka Joni.

Pro člověka, který se ještě s křesťanstvím nesetkal nebo má o něm zkreslené představy, bych asi doporučil nějakou beletrii nebo film, kde se objeví vcelku normální člověk, křesťan, který se nějak dobře zachová a boží tak řadu zbytečných předsudků. Když má někdo hlubší zájem, asi bych volil něco o biblí (v poslední době mě nejvíc zaujala kniha „Povídá se ...“) nebo z historie (např. Taková dlouhá cesta od L. Rejchrt). S těmi, kteří se připravují ke křtu, čteme většinou evangelia. Výborný je myslím i Katechismus pro dospělé od J. Nohavici. Kničky jsou dobré a důležité, ani nic nenahradí osobní rozhovory a setkání s živým křesťanským sborem.

Jiří Gruber, farář

Odpověď na tuto otázku velmi zjednoduším, protože je mnoho faktorů, které by mou volbu v konkrétním případě ovlivnily, a pravděpodobně bych nezůstala u doporučení knihy.

Jedna z mnoha knih, které mi přišly na mysl, je Quo vadis od H. Sienkiewicze. Kromě poutavého příběhu zde člověk nalezne základy křesťanské víry a i to, co lidem tato víra přináší.

Marta Doubravová, studentka

Otázka ankety nás asi zastihuje nepřipravené na tak závažné prohlášení.

Mne zastihla v momentě, kdy jsem znovu plně prožívala operu Bohuslava Martinů „Řecké pašije“. Nevšední námět vyšel z románu Nikose Kazantzakise „Kristus znovu ukřižovaný“. Libreto Martinů mnohokrát přepracovával a vyjádřil hlavní ideu díla osobitým hudebním zpracováním a slovy: „Ti, kteří kráčeji s velikou vírou k všelidské lásce, nacházejí cestu zatarasenou těmi, kdož odmítají vzdát se sobectví.“ Toto mne utvrdilo v tom, že by mohla být kniha „Kristus znovu ukřižovaný“ knihou, kterou bych doporučila. Novořecký spisovatel střední generace Nikos Kazantzakis v ní bohatou vyprávěčskou metodou líčí osudy prostých lidí řecké vesnice, jejich drsný život protkaný motivy biblických událostí, nutícími čtenáře k tomu, aby se obrátil k prameni jejich původu, a tím se obeznámil s biblickým čtením. Je to cesta k poznávání bible, která vede ke křesťanskému myšlení, ale kterou si neznalý nevybere hned za své čtení. Cesta k jejímu poznávání je celoživotní.

PhDr. Blanka Pavlincová, vysokoškolský pedagog

Bič, Souček, Hromádka, Říčan: Základy učení křesťanského – věcné informace
Miloslav Hájek: Vim, komu jsem uvěřil – základní pojmy, osobní vyznání
Luděk Rejchrt: Na úpatí hory – mnohověstnost a pestrost myšlení víry
Jaroslav Šimsa: Úzkost a naděje – žitá víra
Evangelický katechismus Miloslava Hájka

Naděje Popelářová, sborová sestra

Rozhovor

Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Boha doufatí.....

K rozhovoru s emeritním seniorem, bratrem farářem Emilem Stehlikem a jeho milou paní, sestrou MUDr. Věrou Stehlikovou jsme se sešli už před nějakým časem u dobré kávy a výborného koláče v jejich útulném domově na Lerchově ulici. Čas v příjemném rozhovoru ubíhal velmi rychle. Všechno bylo zajímavé. Pan farář vzpomínal a vyprávěl:

Nikdy mne nenapadlo, že budu studovat a že jednou budu farářem. Od dětství se předpokládalo, že budu domkařem, chalupníkem, tkalcem a dřevařem v roztroušené dědině Roženecké Paseky. V rodině jsem byl poslední dítko ze čtyř. Nejstarší bratříček Vincínek zemřel brzy po narození asi na psotník, jak se tehdy šmahem uvádělo. Druhý bratříček Jobíšek zemřel asi ve třech letech pravděpodobně na záškrt. Na Paseky ještě za mých časů lékař nikdy nepřišel. Léčili jsme se sami. Pacient to buď vydržel nebo umřel. Ještě v Rovečném jsem v matrikách s hrůzou četl, kolik dětí zemřelo - diagnóza psotník. Třetí z mých sourozenců byla Emilie, o 8 let starší než já. Odolnější, jak asi ženy bývají. Já jsem se narodil roku 1906. Ubohé vyžlátko, o kterém panímámy na Pasekách bez ostychu říkaly: „Ten umře, toho nevychováte.“ Vyžle jsem byl, to zase ty starostiivé matičky měly pravdu. Když jsem tedy přece jen jakž takž vyrostl, byl jsem jediný kluk v rodině, a tím pádem jsem automaticky měl převzít chalupu s kravičkami, hospodařit, pracovat na tkalcovském stavu a ovšem dělat dřevaře. To všechno jsem také začal dělat; po vychození nově otevřené měšťanské školy v Jimramově jsem byl rok doma a zaučoval se do hospodaření. Ne že by mě to zvlášť bavilo, ale patřilo to k venkovskému řádu.

Říkal jste, že Roženecké Paseky jsou nejmladší osadou novoměstského okresu, která je roztroušena po stránkách na obou stranách silnice z Nového Města do Jimramova v délce asi 2 km a v nadmořské výši okolo 700 m.

Ano, majitel roženecké strany kopce Arnošt Matyáš svobodný pán Mitrovský z Nemyšle dal rozměřit Paseky za Míchovem na dílce po 8 měřicích a prodal je roku 1734 prvním osadníkům. Bylo jich dvanáct, pak jich přibýlo ještě devět.

Bohatý kraj to nebyl nikdy.

Všude byla nesmírná chudoba, jen dříví nebyl nedostatek. Silnice z Nového Města do Jimramova, která vede přes Paseky a Věcov, bývala v zimě průjezdná jen na saních, lidé si dělali stezky, jak to šlo, zpravidla mimo silnici. Od jara až do pozdního podzimu chodili všichni bosí, děti i dospělí. Když se šlo do kostela do Jimramova nebo do Nového Města, obouvaly se boty až před městem, jinak se nosily přes rameno svázané tkaničkami.

Také stravování bylo jednoduché, co dala kamenitá půda. Především to byly brambory, zemská jabka. Ty byly na stole ráno, v poledne i večer. Buď na loupáčku, se zelnou polévkou, bramborové placky, pekáčky, pečené na plotně i v troubě. Jedlo se mnoho mrkve, řepa bílá ve formě kaše a ovšem škvábky. Bramborová kaše se zelím - kočičí svarba, kroupy a v létě houby. Chlebem se šetřilo, bylo ho málo. Sami jsme si ho pekli. Jak chutnal ten domácí chléb! Když ztvrdl, pak se rozpařoval. Do školy - skoro na celý den jsem dostával krajíc chleba. Jinak tu bylo kyselé mléko, sladké se šetřilo, maminka sbírala smetanu na tlučení másla. Máslo a tvaroh se prodávaly, a to byl pro maminku jediný skromný zdroj příjmů. Původně se jedlo z jedné mísy, která byla uprostřed stolu, později už sestra zavedla talíře.

Kam jste chodívali do kostela?

Paseky patřily a patří dosud do Jimramova. My jsme chodili do Jimramova, fíďčeji do Nového Města. Od císařského patentu r. 1861 měla i jimramovská modlitebna už věž, a zvony a varhany. Když jsme my děti byly trochu starší, chodívali jsme do kostela vždy tři a jeden zůstával doma. Po úklidu si četl z Postily kázání na příslušnou neděli. Hodně jsme zpívali. Měli jsme dva Elsnerovy kancionály, jeden býval doma a druhý v kostele na lavici, kde jsme obvykle sedávali. Muži sedávali zvlášť ve svých lavicích, ženy také zvlášť. Tento řád se v Jimramově zachovává více méně pořád. Já jsem tedy vždycky sedával s tatínkem, nikdy s maminkou. Bohoslužby bývaly dvoje: ranní v 8 hodin, trochu kratší, velké v 10 hodin, poněkud delší. V kostele se netopilo a kázání byla dlouhá, promrzlí jsme bývali všichni. Nezapomeňte, jsme na Vysočině.

Tatínek byl presbyterem za Paseky. K jeho úkolům patřilo vybírat salár a když jsem byl větší, chodíval jsem salár vybírat já a zapisovat do salární knížky. Salár byl předepsán podle výměry pozemků toho kterého salárníka.

Zpívali jste doma?

Mnoho se zpívalo. Vždyť nebyla televize, nebylo radio. Na vesnici nechodily a nečetly se noviny. Naši odebírali Českomoravskou jednotu, evangelický populární měsíčník, který vydával senior Fr. Ženatý. A ovšem kalendář Orloj - taky církevní. A tak bylo na zpěv času dost. Tatínek měl pěkný tenor, rád zpíval zvlášť v zimě za stavem, maminka měla pěkný soprán, doprovázela tatínka, když sedala u špulíře a soukala civky z přáden.

Také v neděli po obědě se pravidelně zpívalo, byl to jakýsi nešpor. Z Elsnerova kancionálu, ze zpěvníků Písně cestou života a Lyra Siónská. Pro kluka to byly písně moc dlouhé, některé třeba přes 20 slok. A když se v zimě už kolem oken proháněli kamarádi na primitivních lyžích, tak už mě přecházela trpělivost. Hodně písniček, zvlášť z Písní cestou života, znám z paměti, a s mnohými těmito prostými písničkami jsem se sešel v originále později ve Skotsku.

A taky se jistě hodně četlo.

Na Pasekách obecní knihovna nebyla, ale Občanská záložna v Jimramově měla obsáhle a dobře vybavenou knihovnu, ze celé okolí vypůjčovalo. Na starosti ji měl účetní záložny bratr Chvojka., evangelík, na kterého dodnes rád vzpomínám. Nejen půjčoval, ale také dobře čtenářům poradil. Patřil jsem k jeho stálým zákazníkům. Na čtení ovšem zvlášť v létě moc času nebylo. Leckterou knížku jsem přečetl na seniku u malého okénka, tajně, aby naši nevěděli.

Na otázku jaká byla Vaše studijní léta můžeme použít odpověď bratra Jar. Adámka, který kdysi cestou do Prostějova vložil do veršů Váš životní běh („Bratru senioru Stehlíkovi k šedesátce“). Přečteme si aspoň ty sloky o studiu.

*O problémy v mladém žití nouze není,
pan senior Dobeš míval pro ně pochopení,
rád pomáhal chlapci na jeho životní cestě,
při studiu na reálce v Novém Městě.*

*Sloužit Bohu, lidem, skutky, slovy,
proto Emil začíná studovat bohosloví,
Bohu patří žití našich prvotiny,
když ne on premiant, kdo pak má jít jiný?*

*Po studiu na fakultě v Praze,
velké plány má na životní své dráze,
obul nové cestovní si boty
a šel na zkušenou mezi bratry Skoty.*

Kdy jste přišel po prvé do Brna, bratře faráři?

První srpnovou neděli roku 1932 jsem po prvé vstoupil na kazatelnu Betlémského chrámu v Brně. Krátce před tím jsem se vrátil z pro mne nezapomenutelného pobytu ve Skotsku, ve Free Church of Scotland, Svobodné církve skotské v Edinburku. V kostele jsem byl uveden bratrem Dr. Viktorem Hájkem, farářem tehdy ještě spojeného, nerozděleného sboru. Byl jsem vlastně prvním vikářem v té poměrně dlouhé řadě brněnských vikářů. Kostel byl plný, jak tehdy pravidelně býval, ovzduší milé, bratrské, očekávající.

V Brně jsem nezůstal dlouho, byl jsem povolán staršovstvem do Rovečného, do sboru na mé rodné a milované Českomoravské vysočině. Tam jsem byl po složení farářské zkoušky u synodní rady zvolen za faráře. Doprovázela mne tam věrná odchovankyně bratra faráře Václava Pokorného, moje manželka Věra Michalová. V Rovečném jsme bydleli „na staré faře“, o které napsala krásnou knížku Jindřiška Wurmová. Byl to příbytek velice skrovný. Dnes má rovečský sbor krásnou novou faru, ale nám ta stará stačila a byli jsme v ní šťastni, zvlášť manželka si ji zamilovala, jako si zamilovala celý sbor.

Jak dlouho jste působil v Rovečném?

Čtyři roky, a potom jsme pracovali 32 let v Prostějově, diasporním, převážně přistoupilým sboru na Hané. Nastoupili jsme tam v roce 1937 a po vnější stránce to byla léta zlá. Protektorát, válka, pak zase komunistická totalita. Všechno to se nějak sboru i naší rodiny dotklo, někdy velice těžce. Ale z milosti Boží sbor přesto rostl a s mnohými jeho členy jsme stále alespoň v písemném styku. Ostatně jeden člen tehdejší mládeže prostějovského sboru, doc. MUDr. Svatopluk Doležel, byl po dlouhá léta kurátorem našeho brněnského sboru. Naše nejstarší dcera je kurátkou prostějovského sboru.

Připomenu ještě, že jste byl také seniorem Moravskoslezského seniorátu.

Ano, 12 let. Když se podíváte do Evangelického kalendáře, zjistíte, že je to seniorát mimořádně rozlehlý a po této stránce největší v naší církvi. Byla to zase diaspora, z 27 sborů víc než polovina s rodinami přestěhovanými z vnitrozemí, kde se jádro teprve tvořilo. Značná část sborů žila luterskými tradicemi. Přiznám se, že jsem já, reformovaný evangelík z Vysočiny, hájil v dotyčných sborech tyto tradice, liturgii apod.

Rád jsem taky pracoval v Jeronýmově jednotě. Podařilo se nám dokonce, a nebylo to lehké, uchránit existenci Jeronýmovy jednoty před státním tlakem za komunistického režimu. Práce v Jeronýmově jednotě dávala možnost osobně poznávat mnoho sborů v jejich všedních starostech a vidět tak církev z reálné stránky. Taková znalost je a bude vždy velice důležitá. V několika sborech jsme přiměli staršovstva i faráře, aby se dali do generální opravy svěřených budov. Přirozeně jsme jim museli z prostředků Jeronýmovy jednoty pomoci.

Do Brna jste se vrátil na penzi?

V roce 1969 jsem začal cítit zdravotní potíže, manželka i já jsme se rozloučili, ač neradi, s prostějovským sborem i s Moravskoslezským seniorátem. Důchodový věk byl tady, šel jsem si do Brna odpočinout. Jenže shodou okolností byli v Brně právě v té době dva bratři faráři v nemocnici, jeden sbor byl uprázdňený a v jiném sboru sestra vikářka na odchodu. Tu ovšem nezbývalo než pomáhat podle svých nejlepších sil. Nepříjemným problémem bylo v té době komunistické totality obstarávání potřebných státních souhlasů u církevních tajemníků. Bez jejich souhlasu nebylo možné konat bohoslužby, pohřby apod. V kterémkoli sboru. Jako důchodce jsem pochopitelně trvalý souhlas od okresního nebo krajského tajemníka neměl. Bylo nutno v každém jednotlivém případě o tento souhlas žádat. A tu dva presbyteri, moudří a zkušení, kteří pracovali v důchodových záležitostech, měli výborný nápad, abych se dal v některém brněnském sboru

zvolit za vikáře, a že tak budu mít trvalý souhlas. Stalo se. I. brněnský sbor, v jehož obvodu bydlím, mě prostřednictvím svého staršovstva jednomyslně zvolil za svého vikáře. Synodní rada volbu potvrdila. Měl jsem tedy volnou cestu ke službě nejen v brněnských sborech, ale v celém seniorátě a okolnosti mě přiměly, abych toho plně využil. Nikolčice, Nosislav, Klobouky, Dambořice, Prosetín, všechny tyto sbory potřebovaly častěji výpomoc, ovšem vedle služby ve vlastním brněnském sboru. Stal jsem se tzv. pracujícím důchodcem. Při podpisu vokační listiny jsem výslovně uvedl, že toto povolání přijímám na půl, nejvýše jeden rok. Bylo z toho plných 7 let. Tak to bylo mé druhé vikářství v Brně.

Však jste na to také vzpomínal ve svém proslovu 1. října 1995 při 100. výročí Betlémského chrámu na Pellicově ulici.

Ano, jsem Pánu Bohu vděčen, že jsem v tomto sboru mohl pracovat, za ovzduší sboru a za velikou řadu přátel, bratří a sester, se kterými jsem se mohl a mohu stýkat. Byla to a je to nezasloužená milost Boží. I vzácné společenství s oběma milými faráři, Dr. Viktorem Hájkem a Dr. Janem Pokorným, za nichž jsem mohl v obou těchto vikariátech v Brně spolupracovat. Vždycky jsma si dobře rozuměli.

Na sklonku svých dnů pokorně pak vyznávám s Jákobem (Gn 32,11): „Nejsem hoden veškerého Tvého milosrdenství, které jsi mi prokázal....“

Rozhovor s emeritním seniorem bratrem farářem Emilem Stehlíkem s využitím vzpomínek z jeho útlé knižčky „Poznámky z mého života“ připravila Eva Šimková.

Ještě k Pravoslavné církvi

V minulém čísle jsme vás stručně informovali o Pravoslavné církvi a o nově zvoleném metropolitovi arcibiskupu Kryštofovi. Během uplynulého měsíce došlo v této věci ke změně. Pražský metropolita Kryštof na svou funkci abdikoval, byla provedena nová volba v Prešově, kde 64 vysokých pravoslavných duchovních ze Slovenska a České republiky zvolilo arcibiskupa Nikolaje jako metropolitu pro Čechy a Slovensko. Metropolita Nikolaj bude v úřadu odpovídat zejména za otázky věrouky, morálky a církevní disciplíny.

Také jsem se v článku zmínila o dvou klášterech Pravoslavné církve u nás. Jeden z nich, a sice ženský ve Vilémově nedaleko Náměště na Hané na Dražanské vysočině, jsem navštívila. Budete-li mít cestu tím směrem, zastavte se tam. Zlatá tabulka u brány srdečně zve k návštěvě kdykoli „od východu do západu slunce“. Je to nádherně opravený objekt na kraji obce, žije zde šest řádových sester, které se starají o starší faráře církve z různých zemí Evropy. Dvakrát denně jsou zde bohoslužby a laskavé sestry jsou ochotny návštěvníka provést.

lm

Bylo

Květná neděle v Blahoslavově domě.

Po ranním dešti vysvitlo jarní slunko. Ale myslím, že lidé přicházející do Blahoslavova domu nebyli zas tak úplně spokojeni, ačkoli to byl krásný jarní den. Dyť Blahoslavova domu totiž vypadal jak o jarmarku. Prodáválo se všechno možné: plyšová zvíátka, hračky, čokoládové peníze, věštecké předpovědi, odpustky – sborové, seniorátní, ba i celocírkevní. Prodávači a penězoměnci přivolávali rozpačité zákazníky, do toho vyhrávaly odrhovačky z přenosných kazeťáků. Zkrátka místo nádvoří před kostelem – tržiště.

K dovršení toho všeho, jen co začaly služby Boží vpadly do jejich pořadu děti a vedly to podle svého. To proto, aby si i dospělí všimli, co nového se stalo pokaždé, když Ježíš přišel do chrámu – jak o tom kdysi psalo evangelium. Když tam vstoupil na Květnou neděli, vyhnal z chrámu prodáváče i se všemi jejich krámy a prokázal, že je Pán.

Však také u nás z tržiště před kostelem zůstaly jenom převrácené stoly. Kostel byl zase místem k hlasité a hlučné Boží chvále i tichému naslouchání a modlitbě. Trhovci toho sice mnoho neutrhli, ale příležitost k zamyšlení nad zvěstí toho dne zůstala. A ještě zbyla po službách Božích chvilka, abychom si prohlédli výstavku prací brněnské Diakonie a dali se potěšit tím, co její klienti nápaditě zhotovili.

ju

Byly jsme při tom...

V neděli 30. dubna odpoledne se naši bratři a sestry z brněnského sboru Církve bratrské sešli, aby oficiálně uvedli do služby druhého kazatele sboru bratra Romana Neumanna. K této radostné příležitosti pozvali i hosty z ostatních brněnských sborů. Ve shromáždění, vedeném místním kazatelem Františkem Markem, promluvil zástupce Rady Církve bratrské a spolu s ostatními vyprošoval požehnání pro práci nového kazatele. Zástupci emuneny - z Bratrské jednoty baptistů, Církve apoštolské, Křesťanského společenství, římskokatolické církve i církve naší pozdravili mladého kazatele a ke svým přáním Božího vedení i posily připojovali i vyjádření radosti z toho, že do díla zvěstování evangelia je povoláván další bratr. Radostně a svým způsobem rodinné shromáždění doplnila zpěvem chval místní mládež.

Následující středu se nový kazatel „představil“ i v naší kavárničce.

Naprosto jiný charakter mělo shromáždění, které se konalo v neděli 14. května v brněnské synagoze - každoroční tryzna za oběti světové války. Ti, kteří přežili, si připomínali ty, jejichž život skončil ve vyhlazovacích táborech. Šest a půl milionu mrtvých je nepředstavitelné číslo. „Každý z nich měl jméno a tvář, své city a tužby. Bylo jim znemožněno prožít život tak, jak se prožít má,“ zdůraznil při zapalování symbolických 7 svící předseda brněnské židovské obce. A zapomenout, to by bylo přesně to, co bylo cílem hitlerovského konečného řešení.

Mezi shromážděnými v přeplněné synagoze byl i pražský rabín Karol Efraim Sidon, brněnský primátor Petr Duchoň, zástupci univerzity, poslanci i představitelé církvi. Kantor pan Arnošt Neufeld vedl Kadiš, modlitbu, kterou židé říkají při vzpomínce na mrtvé. Hymna státu Izrael, již tato shromáždění pravidelně končí, letos připomněla i 52. výročí vzniku tohoto židovského státu.

Ani nás ta dvoulitrovka nebolela

aneb naše druhé konfirmační soustředění

Všechno začalo v pátek odpoledne u Karlovy pekárny na hlavním nádraží, kde byl sraz. Vedl nás jeden starší kluk z Klobouk, který se jmenoval Martin. Odjeli jsme rychlíkem ve skvělé náladě, kterou jsme si udržovali tím, že jsme si hráli různé mírumilovné hry, například „na vokouna“ (1). Takových her je spousta a známe jich zatím asi 15. Případní zájemci se mohou hlásit na níže uvedených internetových adresách.

V Havlíčkově Brodě jsme přestoupili a dojeli do Hlinska v Čechách, kde na nás čekal náš milovaný bratr farář. Ať jsme se snažili sebevíc, do auta se nás se všemi zavazadly nevešlo víc než osm. V Hradišti u Nasavrk nás už čekali konfirmandi z Klobouk. Po ubytování v bývalé evangelické škole a snědění vlastních zásob mohl začít večerní program. Při seznamování, kdy měl každý říci nejen své záliby a kam chodí do školy, ale i co by chtěl v budoucnu dělat, byl zjištěn překvapivě vysoký počet těch, kteří si svou budoucnost představují jako patolog nebo patoložka.

Druhý den ráno vešel do našich pokojů Roman (vikář Lukáš) a řekl mocným hlasem, že máme vstávat. Když jsme ukojili hlad, zamýšleli jsme se nad příběhem proroka Eliáše, jak šel k hoře Chorebu. Bratr farář připravil otázky, podle kterých jsme se měli nad příběhem zamyslet a pak jsme je společně probírali. Nakonec jsme měli sami napsat něco jako kázání. Výsledek našeho snažení najdete v některém z příštích čísel.

Poté nás Jirka surově oddělil. Rozdělil nás do dvojic, nejlépe kluk a holka, abychom se prý s klobouckými konfirmandy lépe poznali (což jsme už samozřejmě dávno zvládli). Dvojice se měly učit konfirmační otázky. Jak to dopadlo vám vyprávět nebudu. Oběd, který nás nepříjemně vyrušil ze studia, byl dokonale, jako ostatně všechna jídla, která nám připravovala Martina, zdravotní sestra z Letohradu, bývalá studentka EA v Brně. Po obědě jsme se sami rozdělili na nadšence volejbalu a Jirkovy nejvěrnější, kteří ho následovali až do Pekla (2). Po návratu a vydatné svačiny jsme ve trojicích rozebírali různé krizové situace, které mohou v životě nastat. Měli jsme za úkol napsat dopis kamarádovi, který se do takové situace dostal, najít biblický verš, který by jej mohl oslovit, a jak bychom se za něj měli modlit. Zbytek času do večera zabral ping-pong a karty. Večerní program měl na starosti bratr vikář. Soutěžili jsme v biblických znalostech a hráli různé nevinné hry např. „maso“ a „lábl“. Po programu se ještě někteří z nás vypravili na noční procházku a stavili jsme se (již tradičně) i na hřbitově.

Protože jsme šli spát pozdě, posunul se nedělní budiček o půl hodiny. Bohoslužby v místním kostelíku byly na téma 8. přikázání (jestlipak víte, které to je?). Po návratu starší rozebírali kázání a celý průběh bohoslužby a my jsme zase byli odkázáni na sebe a konfirmační otázky. Když nám díky obědu přestalo kručet v břiše, rozdělili jsme se dle vlastního uvážení opět na dvě skupiny - jedna šla hrát volejbal, druhá podnikla cestu do chovné obory. Hřibata byla bohužel již zavřena ve stájích. Zpáteční cestou jsme sice trochu zmokli, ale v takovém horku to nikomu nevadilo. Před večerí jsme pomocí otázek společně probírali podobenství o hřivnách. Každé jídlo jsme zahajovali čtením z Písma a modlitbou, kterou měl na starost jeden z konfirmandů. Po večerí a několik hrách (např. „na vraha“) jsme pořádali malý táborák (shodou okolností to byl den pálení čarodějnic). U ohýnků jsme si opět vyprávěli hlavně vtipy, pozorovali hvězdy, hráli hry a dělili se o víno (odtud ona dvoulitrovka v názvu, na kterou nás ovšem bylo 28).

Ráno jsme se zvládli již jen nasnídat, uklidit, sbalit, vyfotit a odjet do Hlinska na vlak. Cesta zpět proběhla téměř bez problémů, a tak jsme se šťastně vrátili domů k maminkám.

Celý pobyt byl skvělý a moc se nám v Hradišti líbilo. Poznali jsme spoustu skvělých lidí a někteří se i něco naučili. Ti, co tam nebyli, určitě o hodně přišli.

kolektiv M.E.S.Z

marwin@seznam.cz erendis@centrum.cz skleoun@post.cz zum@email.cz

Pozn. č. 1: Hra na „vokouna“. Každý dostane dvě vidličky, pak se v místnosti zhasne a všichni kolem sebe začnou zuřivě máchat rukama ve výši očí. Po chvíli se rožne a kdo má na vidličce nejvíc očí, ten je vokoun.

Pozn. č. 2: Název přírodní rezervace, kterou část naší skupinky během vycházky prošla.

... a cestou se radoval

Uvádíme překlad úryvku z kázání, jehož autorem je Peter Bukowski (Wuppertal, SRN)

Jak pokračovali v cestě, přijeli k místu, kde byla voda. Dvořan řekl: „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“ Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip jej pokřtí. Když vystoupili z vody, Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale jel dál a cestou se radoval.

Skutky apoštolské 8,36-39

Ještě tuto zastávku musíme uvést. Je poslední, ale obzvlášť rádi na ni zapomínáváme.

Hleďte, dvořan mohl všechno vyslechnout, mohlo ho to vzít za srdce a vnitřně povznést – a co potom? Co bude zítra? Co bude, až slova odezní, až tu bude ve všem všudy všední čas? Jistě, ta slova budou dál pravdivá. Ale zůstanou to pro dvořana živá slova, až nynější kontakt se zvěstí bude pryč?

Zdá se, že dvořan o tom cosi tuší. Proto činí poslední krok. To znamená: ze slyšené Kristovy zvěsti vyvodí nutný důsledek. „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“

Tento poslední krok oznamuje, že dvořan nechce dovolit, aby se mu kontakt s Bohem zase přerušil. Od lidí věřících, že jsou Boží děti, ho oddělí vzdálenost, ale on chce zůstat součástí jejich společenství. Nestačí mu, že už jednou zaslechl evangelium. Chce mu naslouchat i v budoucnosti znovu a znovu. Teď si chce evangelium vyzkoušet ve vlastním životě. Chce je, smím-li to tak říci, otestovat.

Evangelium ho tedy oslovilo tak, že se rozhodl být důsledný a podřídil mu svůj život. A v tu chvíli se o něm napíše: „a cestou se radoval.“

A teď mi, bratři a sestry, dovolte ještě doslov:

Někdo tady mezi námi by si mohl pomyslet: „Dobře. U toho dvořana se to podařilo. Ale u mě ne. Já nedokážu věřit. Nedocházím pokoje. Když jedu dál svou cestou, neraduju se.“ A kdybychom se ho vyptávali, doplnil by: „Ano, slyšel jsem zvěstování evangelia, vím, že je potřeba být v jeho přijetí důsledný – a přece: u mě se to nemůže podařit.“

Tomu, kdo se takto sám pro sebe ptá, bych chtěl poskytnout jedno upozornění a jednu radu.

Upozornění je v tom biblickém příběhu samotném. Jeho vykladači ukazují, že je to v základu příběh o zázraku. Je zázračný, protože nám dává nahlédnout do toho, jak Bůh působí skrytě. Dvořan podnikl předlouhou - a dlouho bezvýslednou - cestu proto, aby se až při návratu setkal s Filipem. A to na místě, kde jinak nepotkáte živou duši. Ale Boží posel přikázal Filipovi, aby byl zrovna tam, a zrovna ve chvíli, když si dvořan četl rozhodující místo z proroka Izaiáše, a zrovna na místě, kde byla i voda ke křtu. Tím nám ten příběh ukazuje, kolik práce si Bůh dá s tím, co nás potká. Tak dokonale spojuje nitky našich životů, že na konci z toho vyjde radostný člověk. Tolik práce si Bůh dává s každým z nás - tedy i s tebou, kdo se teď zrovna tak ptáš.

A odtud vychází moje rada. Měj ještě chvíli trpělivost. Možná jsi zrovna - řekněme to slovy toho příběhu - ještě na cestě tam; ještě se nevracíš z Jeruzaléma. Možná si to ještě bude vyžadovat nějakou dobu, než dorazíš na to správné místo. Možná však už dobrý Boží Duch někoho na tu tvou cestu poslal. Už je tam - ty ho potkáš a on ti v tvém nepokoji bude stát po boku.

Proto: Nic si nevynucuj. A přede vším: Netrap sám sebe. Nenut se k víře. Nenut se být radostný. Měj to za příležitost, abys nevěřil. Měj to za příležitost k nespokojenému tčkaní. Ví, o čem mluvím. Ví, jak je to těžké. Ale dost možná, že to je tvůj první krok, abys došel pokoje.

A my chceme jeden za druhého, tedy i za tebe, prosit Boha o jeho dobrého Ducha - aby nás navštívil, probouzel v nás víru a přiváděl k pokoji; to aby nakonec o nás všech platilo: „a cestou se radoval.“ Amen.

přeložil jv

II. setkání s německými krajany 18. 6. 2000

Třetí červnovou neděli se náš sbor setká již podruhé se zástupci našich německých krajanů a připomene si tak dědictví, které převzal, když mu byl po válce svěřen kostel a fara německého luterského sboru, jehož členové museli naši zemi opustit.

Rada bratří a sester, které jsme písemně kontaktovali nám odpověděla, že si již pro svůj věk a zdravotní stav netroufají do Brna přijet. Přesto se však manželům Fischerovým podařilo zorganizovat autobusový zájezd z vídeňských sborů a přijede také zástupce německého spolku BRUNA. Kázat bude dr. Hans Fischer, rodák ze severní Moravy, který studoval teologii ve Vídni a v Brně působil jako vikář. V našem kostele byl ordinován v roce 1944. Shromáždění krátce pozdraví i pan primátor. Zpívat bude pěvecký sbor mládeže, který přednese část Německého Requiem od J. Brahmsa. Součástí dopoledního shromáždění bude i přednáška prof. J. Procházky na téma: „Co jsme ztratili a co jsme přijali.“ Chceme tak očima křesťanské víry pohlédnout na to, co brněnští Češi i Němci během války a následné komunistické diktatury ztratili, čemu se naučili a jak nám Pán Bůh tyto ztráty vynahradil.

Odpoledne se sejdeme s našimi hosty na faře k přátelskému rozhovoru, vzpomínkám i výhledu do budoucnosti.

Zveme proto všechny brněnské evangelíky i další zájemce na toto setkání, které se uskuteční v Červeném kostele na trojiční neděli 18.6., abychom si mohli uvědomit, že nás Ježíš Kristus smířil a zbořil zdi, které nás oddělovaly a oddělují.

- 9.00 – bohoslužby, káže dr. Hans Fischer na text Jan 3,1-8
- 10.00 – přednáška prof. Jaromíra Procházky
- 14.00 – setkání na faře

Patřím ke starší, ba skoro nejstarší generaci. Jsem jednadvacátý ročník a žiji v Brně od narození. Pamatuji se, že kostel, kterému se dnes říká "Červený", v době, kdy patřil německému evangelickému sboru, nesl jméno "Christuskirche". Z té doby se mi na něj vybavují dvě vzpomínky. První je z dětství, když jsem ještě nechodil do školy. Tatínek jednou v neděli rozhodl, že půjdeme do německého evangelického kostela. Později se k této naší jediné návštěvě někdy v hovoru vracel. Z architektonického hlediska jej považoval za pozoruhodný. Velice se mu líbilo jeho jméno - Kristův kostel. Říkával však, že má špatnou akustiku. Tak se vlastně slovo "akustika" dostalo do mé slovní zásoby. Druhá vzpomínka je poválečná. Rozhodovalo se o tom, zda máme kostel převzít. Nemohl jsem se zbavit myšlenky, že bychom jej přebírat neměli. Nepostavili jsme jej. Nepatří nám. Časem jsem však tento názor změnil. Je přece naší povinností dbát na to, aby kostel sloužil tomu účelu, pro který byl postaven: zvěstovat nám i druhým evangelium. Dobrou zvěst, že nás Bůh smířil se sebou skrze Krista (2Kor 5,18). Vždyť nás dokonce pověřil, abychom sloužili tomuto smíření. K tomu ostatně i původní jméno "Červeného kostela" ukazuje. Rád bych vyzvedl ještě jednu myšlenku. Jméno "Christuskirche" a slova nad vstupem do betlémského kostela na Pellicově "My kážeme Krista" jsou si vnitřně blízká. Připomínají, že my lidé máme společného Pána. Apoštol píše: My pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení a Řekům bláznovství, ale povolaným i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost (1Kor 1,23-24). Snad si smím dovolit při této příležitosti vsunout do citovaného místa tato slova: ... ale povolaným i Židům i Řekům, i Němcům i Čechům, i bílým i černým, i jiným i jiným Krista, Boží moc a Boží moudrost. S touto mocí a s touto moudrostí smíme v Ježíši Kristu dosáhnout porozumění, odpuštění a smíření. S touto mocí a s touto moudrostí se smíme i z porozumění, odpuštění a smíření radovat.

Jan Firbas, text byl napsán při příležitosti loňského setkání

Zmrzlinové odpoledne

25. června – to už bude na prahu prázdnin. V Blahoslavově domě se v půl třetí odpoledne sejdou děti z Nedělní školy ze sborů Brno I a Brno II. Každoročně bývá odpoledne v poslední červnovou neděli pro ně. Ale bývá tam vždycky ještě dost místa také pro dospělé – ať už jsou to rodiče, prarodiče, nebo prostě jenom ti, kdo chtějí přijít. Na obojí většinou zbude také nějaká ta porce studeného občerstvení. Přijďte se i tentokrát přesvědčit, že letní nedělní odpoledne ve společnosti dětí je radostné a příjemné. O tom, že děti dospělé občas dokáží jak pobavit, tak poučit, se určitě přesvědčíte také.

jv

Křesťanský magazín z Brna

Neděle 11. června ČT 1, 14.50 (středa 14. června ČT 2, 13.00)

Seslání Ducha svatého - svatodušní meditace kardinála Miloslava Vlká nad obrazem Mistra vysebrodského. Pout' v Einsiedeln - s brněnským farním sborem ze Židenic navštívíme pout' českých krajanů ve Švýcarsku.

Neděle 25. června ČT 1, 14.50 (středa 28. června ČT 2, 13.00)

V úvodu magazínu se už potřetí vypravíme do historie olomoucké arcidiecéze; tentokrát do doby poměrně nedávné. V čase prvních svobodných kroků po pádu komunistické totality stál v jejím čele Dr. František Vaňák, třetí postava naší galerie moravských metropolitů přelomových období českých dějin.

Před třemi lety udeřila na mnohé vesnice a města Moravy velká voda. Přišla nečekaně a zanechala za sebou spoušť. Ta viditelná, materiální, byla spočítána, na nápravě škod se začalo pracovat. Poníčené duše zůstaly trochu stranou zájmu. Právě jim je věnován druhý příspěvek.

Bluesman Evangelia - ve druhé polovině února proběhla řadou míst Čech i Moravy šňůra koncertů bluesového zpěváka Ramblina Rexe, kdysi spolužáka a spoluhráče Franka Zappy. Rex je nejen vynikající muzikant, ale i křesťan, který ze své víry vyvodil praktické důsledky.

Ze sborů ČCE

Brno – Židenice Jílkova 74
Farní úřad: Konečného 6, tel.: 48538108

Brno – Husovice, Netušilova 26,
tel.: 45212420

Bohoslužby - v neděli v 9.00
Biblická hodina - ve čtvrtek v 19.00
Mládež - v pondělí v 18.30
Děti - v úterý v 16.30 a ve čtvrtek v 16.00

Bohoslužby - v neděli v 9.00
Biblická hodina - ve čtvrtek v 17.30
Mládež - v úterý v 19.30
Střední generace - 3. čtvrtek v měsíci v 19.00
Děti - pondělí 18.00

Židenický sbor pořádá v sobotu 3. června vlakový výlet na Starou Sázavu, do místa bývalého evangelického tábora. Odjezd je v 8.05 z nádraží Židenice směr Žďár n. Sázavou, z Nízkova 6 km pěšky na tábořiště, tábornický oběd, návštěva kostela v Sázavě, v odpoledních až večerních hodinách odjezd vlakem do Brna. Výlet vede bratr Pavel Bureš ze sboru v Židenicích. Účastníci z našich obou sborů budou pochopitelně vítáni.

V husovickém sboru se koná výroční schůze Jeronymovy jednoty v neděli 18. června v 9.00.

Rozhovor o Večeři Páně

Chtěli bychom na půdě sboru iniciovat rozhovor o otázce VP, zejména jejího užšího spojení s nedělní, bohoslužbou, t.j. též jejího častějšího vysluhování. Domníváme se totiž, že k této problematice máme určitý dluh, a že na pohled praktická otázka frekvence vysluhování souvisí s hlubší ztrátou citlivosti pro obsah svátosti a s bezradností při pokusu o její uchopení v celé naší církvi. Máme pocit že rozhovor o této otázce je zbytečně tabuizován a nechutí se věci zabývat se zakrývá dotyčná bezradnost. Náš názor na věc však vychází z otázky, zda tento deficit nevede ke jednostranně racionalistickému přístupu ve věcech víry, který se v naší církvi zabydlel a postupem času se ukazuje jako neudržitelný. Podporu pro naše stanovisko nacházíme v Písmu sv. a v praxi prvotních sborů, kde bylo stolování s Pánem stejně samozřejmou součástí shromažďování křesťanů jako hlásání Božího slova. Radostné setkání se vzkrášeným Kristem tak jak jej prvotní obce prožívaly ostře kontrastuje se současným stavem, kdy zvláště v našem prostředí získala VP výhradně ponurý pašijový charakter, nadto spojený s traumatizující (a teologicky ušinutou) otázkou hodného či nehodného přistupování. Jsme si vědomi, že otázka je poměrně obsáhlá a složitá a její řešení přesahuje horizont tohoto shromáždění, přesto však natolik závažná, než aby byla prostě smetena ze stolu. Navrhujeme k této problematice uspořádat alespoň podobné sborové odpoledne, jaké zde bylo již před nedávným věnováno otázce křtu (pozvat odborníka, konfrontovat různé názory ze sboru ...).

Diskusní příspěvek mládeže na sborovém shromáždění Brno I.

Na základě podnětu mládeže se na setkání střední generace konal 4. 5. rozhovor o Večeři Páně, který připravila sestra farářka. Na začátek nám položila k zamyšlení několik otázek: Když slyšíte, že bude vysluhována Večeře Páně, jaká je vaše první reakce? Který z motivů Večeře Páně pokládáte za nejdůležitější (společenství, zástupná oběť, nová smlouva s Bohem, odpuštění hříchů, na mou památku..., eschatologická hostina)? Co podle vás naší Večeři Páně chybí? Jak často vysluhovat?

V rozhovoru se ozvaly různé hlasy a názory. Mnozí se na vysluhování Večeře Páně těší. Je to pro ně příležitost k očistění. Za výhodu Večeře Páně považují skutečnost, že na rozdíl od kázání není tolik závislá na člověku. V jistém slova smyslu se na ní nedá co pokazit. Jsme rádi, když o vysluhování víme dopředu a můžeme se připravit. Pro jiné je důležité, že při bohoslužbách nebudou pasivní, ale budou se jich moci aktivně zúčastnit.

U druhé otázky jsme si uvědomili, že vysluhování Večeře Páně pro nás nemusí mít nutně stále stejný význam. Mění se nejen s věkem, ale také s různými důrazy církevního roku. Dá se říci, že také člověk přistupuje pokaždé v jiné životní situaci.

Uvědomil jsem si, že problém zevšednění, ke kterému může dojít při častějším vysluhování (např. o Velikonocích), souvisí především s významem, který Večeři Páně přikládáme. Pro koho je hlavní důraz na vyznání a odpuštění hříchů, ten bude s častějším vysluhováním a přistupováním váhat. Jsou to tak vážné a niterné skutečnosti, že je lze jen těžko opakovat neděli co neděli. Pro koho je však Večeře Páně především osobním setkáním se Vzkrášeným a radostnou hostinou bratří a sester, pro toho zevšednění vlastně nepřichází v úvahu a rád by se účastnil vysluhování třeba každou neděli. Jedno z řešení by mohlo být častější vysluhování (třeba i každou neděli) a lidé by přistupovali podle potřeby. Někdo spravedlivě, jiný jen o svátcích jako dosud. Nese to však s sebou jeden problém. Kdyby se v našich sborech vysluhovala Večeře Páně v samostatném shromáždění po bohoslužbách a účastnila se jí jenom část sboru. Dnes je podobně jako křest Večeře Páně pevnou součástí bohoslužeb a přistupuje k ní většina členů sboru. Dokonce zveme i děti, aby přijaly požehnání. Je to tedy slavnost celého sboru. Kdyby se vysluhovala častěji, mohlo by se podle mého názoru stát, že bude přistupovat vždy jen menší část shromáždění a Večeře Páně by se stávala víc individuálním projevem osobní víry a potřeby. Tím by se možná oslabil společenstevní charakter této svátosti. Jestli však našemu vysluhování Večeře Páně něco chybí, pak je to radost. Máte-li zájem se k těmto otázkám vyjádřit, napište nám své příspěvky, rádi je otiskneme.

Jiří Gruber

Otázky, které se stále opakují

Jak to, že ještě nikdo neviděl Boha?

(Ani ve vesmíru!)

„Soudruhu Juriji Alexejeviči, když jste byl tak vysoko tam ve vesmíru, spatřil jste tam snad boha?“

„Ne, soudruhu Nikito Sergejeviči, boha jsem tam neviděl.“

Už jsou to čtyři desítky let, co nám dětem jiný soudruh, zasloužilý učitel občanské výchovy, citoval tento rozhovor sovětského pohlavára Chruščova s prvním kosmonautem Gagarinem. S patřičnou hrdostí nám vysvětloval, že Bůh není, neboť ho ani největší z hrdinů naší planety ve vesmíru neviděl.

„Co je důležité, je očím neviditelné,“ pravil kdysi Exupéryho Malý princ. Tím však není odbyta otázka, proč Bůh není vidět. Je přece Bůh, tedy nesrovnatelně víc než „cosi“, byť i „důležité“. Nic na tom nemění ani zjištění, že naše prostředí je přehnaně divácké - orientujeme prý se pohledem a vnímáním bezprostředně viděného mnohem víc, než to dělaly všechny generace před námi. Je prý to na úkor naslouchání a rozvažování, které v nás v bolestivé přímé úměře skomírá. Ale ani to nemůže být postačující důvod Boží neviditelnosti.

Odpověď na úvodní otázku se nedá vyslovit bez úvahy o tom, že sám Bůh (zatím) chce zůstat nespátřený. Možná proto, že pohled na plnou Boží skutečnost bychom v tomto čase a v tomto těle prostě nesnesli. Co je konečné, nemůže obsáhnout to, co je nekonečné. Možná je to také proto, aby se náš pohled obracel směrem nezbytným pro tento čas. Tedy k bližním, kteří se bez nás neobejdou. K Božímu stvoření - živému i neživému -, které dychtivě čeká, co pro ně z Božího pověření vykonáme. Proto je obrazem neviditelného Boha v našem světě ten nejpotřebnější z lidí - Ježíš Kristus; pohled na něj představuje nejhlubší výzvu k lidskosti.

To, že Boha nyní nespátřujeme, je ovšem projev určité naší nedostatečnosti. Není to však jakýsi konečný stav. Patří právě k naší přítomnosti. „Nyní spatřujeme jako v zrcadle a v hádance, ale potom spatříme tvář v tvář“ (1K 13,12). To je apoštolovo vyznání naděje opírající se o Ježíšovo zaslíbení těm, „kdo mají čisté srdce“. Jejich cílem je „uzřít Boha“, žít v naplněném obecnství s ním.

Soudruh učitel, který nám kdysi vítězoslavně zvěstoval, že kosmonaut Gagarin žádného boha nikde neviděl, nám zamlčel dotaz, který ruskému oslavovanému hrdinovi napsala tuším desetiletá švédská školačka: „Pane Gagarine, máte čisté srdce?“ Ta dívenka dokonale vystihla, na čem záleží.

Společenská rubrika

Brno I.

Všem jubilantům přejeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

2. 6.	Petrová Emilie z Brna-Nového Lískovce	91 let
4. 6.	Dvořáková Zdenka z Brna	86 let
6. 6.	Březková Hana z Brna-Bohunic	50 let
9. 6.	Běťáková Marie z Brna-Nového Lískovce	91 let
10. 6.	Faltýsek Pavel z Brna-Nového Lískovce	40 let
10. 6.	Řiháková Květoslava z Brna-Kohoutovic	50 let
12. 6.	Burian Rudolf z Brna-Černých Polí	86 let
12. 6.	Opletal Josef z Brna-Veverčí	98 let
12. 6.	Pospíšil Jan z Brna-Králova Pole	50 let
13. 6.	Skopalíková Marie z Brna-Žabovřesk	80 let
15. 6.	Karásek Lubomír z Brna-Králova Pole	50 let
16. 6.	Zrůstová Marta z Brna-Stránic	81 let
17. 6.	Vaněček David z Brna-Bohunic	30 let
21. 6.	Hudečková Petra z Brna-Zábrdovic	10 let
21. 6.	Veselá Milena z Brna-Bohunic	86 let
22. 6.	Beránková Ludmila z Brna-Žabovřesk	82 let
22. 6.	Měšťan Libor z Brna-Štýřic	40 let
30. 6.	Šlapa Jaromír z Brna-Bystrce	40 let
30. 6.	Hájková Jana z Brna-Nového Lískovce	20 let

V dubnu byli pokřtěni:

9. 4.	Jan Jaroslav Koukal, nar. 7.2.2000 v Brně
16. 4.	Hana Lacková, nar. 7.3.1976 v Boskovicích
16. 4.	Hana Maláčová, nar. 1.9.1975 v Brně

V dubnu jsme se rozloučili:

1. 4.	Ladislav Sedlařík, nar. 1908, z Brna-Komína
16. 4.	Marie Navrátilová, nar. 1921, z Modřic

Brno II.

1. 6.	Marta MIKULÁŠKOVÁ z Brna – Židenic	91 let
1. 6.	František KAŠÍK z Brna – Žabovřesk	86 let
4. 6.	Františka INDRÁČKOVÁ z Brna	91 let
5. 6.	Emil VRASPÍR z Brna – Bystrce	84 let
5. 6.	Ján REVALO z Brna – Králova Pole	75 let
7. 6.	Bohuslav ZÁVODSKÝ z Brna – Králova Pole	91 let
7. 6.	Jaroslav RÁBEK z Brna – Králova Pole	70 let
8. 6.	Jindřiška PROCHÁZKOVÁ z Brna	77 let
9. 6.	Míla UCHYTILOVÁ z Brna – Králova Pole	81 let
10. 6.	Růžena RAUSOVÁ z Brna	70 let
13. 6.	Vlasta PROKEŠOVÁ z Brna – Řečkovice	79 let
14. 6.	Radoslav MAŠKA z Brna – Bohunic	81 let
17. 6.	Marta PAVELKOVÁ z České	76 let
18. 6.	Miroslav VANĚK z Brna	78 let
22. 6.	Ludmila POSPÍŠILOVÁ z Brna	88 let
23. 6.	Jiřina VŠETIČKOVÁ z Brna – Žabovřesk	86 let
28. 6.	Anna NEUBAUEROVÁ z Brna	70 let

Za bratrem profesorem PhDr. Janem Firbasem

Dne 5. května 2000 zemřel v Brně ve věku 79 let profesor filosofické fakulty MU br. Jan Firbas. Od mládí se činně zúčastňoval sborového života, a to jak ještě ve spojeném, tak i později v I. brněnském sboru. Patřil k neaktivnějším členům Dorostu a Sdružení mládeže. Měl zvláštní obdarování všimnout si příchodů a těch, kdo by se mohli v těchto společenstvích cítit osamoceni. Spolu s br. Bohumilem Michalem ml. zde vykonali veliké dílo a mnozí z tehdejší mládeže na ně vděčně vzpomínají, což se projevilo na sjezdu po 60 letech na podzim roku 1999, který bratr Firbas ještě pohotově řídil. V mládí se rovněž zapojil do práce v nedělní škole a konal ji po dlouhou řadu let. Není divu, že tato jeho živá účast došla brzy uznání volbou do staršovstva. Bratr Firbas se vyznačoval laskavým a noblesním chováním. Jakási ucelenost jeho osobnosti pramenila z hlubokých duchovních a mravních fondů. Byl písmákem, který pozorně sledoval text bible nejen po stránce filologické, ale především zvěstné. Dával se biblickým poselstvím oslovit a bylo mu posilou v dobách pohody i vážných životních zkoušek. Tato zakotvenost a z ní pramenící usebranost se projevovala v několika oblastech jeho života. Především v jeho rodinném životě, v jeho harmonickém manželství a v tom, co se snažil předávat svým synům a jejich rodinám. Dále, že při vši náročné vědecké a pedagogické činnosti dovedli se svou vzácnou paní dochovat ve své domácnosti několik nemocných příbuzných z obou stran. To byla „víra skrze lásku dělající“ (Ga 5,6). A zvláštní ucelenost se jevila i v jeho vědeckém úsilí. V mládí se rozhodl pro studium anglického jazyka, po celý život v něm soustavně pokračoval. V jistém smyslu zůstával stále zvědavým studentem a zároveň rostl do moudrého pedagoga a po různých ústřích mu bylo nakonec přece jen dopřáno dožít se zasluženého uznání. V akademické obci se stal vysoce váženou osobností, a to nejen pro své vynikající znalosti, nýbrž právě pro ty hluboké duchovní a mravní fondy, které formovaly jeho osobnost.

Nejhlubší kořen jeho životního postoje byl v prosté víře v Pána Ježíše Krista, Spasitele nás chatrných a hříšných lidí. Při prověrce se k ní přiznal s poukazem na to, že tak věřili již jeho předkové v době staré Jednoty bratrské. Učinil to, jak sám říkal, s třesoucími se koleny, neboť si nikdy nehrál na nějakého hrdinu. Tato otevřenost byla možná prospěšnější než kličkování mnohých; mohl zůstat při své práci, i když mu byla odepřena řádná profesura a doktorát věd. Po celou dobu totality chodil do kostela, kde ho mohli spatřit někteří jeho studenti a on zase je. To byla posila pro obě strany. Takovou vnitřní svobodu si může dovolit jenom ten, kdo je zakotven v Kristu. Tím vším se stal jedním z lidí, kteří mohou být platným vkladem do života nové společnosti, jež bude potřebovat skutečné osobnosti. Vždyť bolestně pociťujeme, že všechny ty největší problémy dnešní a zítřejší doby se nedají zvládnout jenom z vědecké a technické roviny, nýbrž především v novém lidství, duchovně a mravně.

Profesor Firbas by se možná ohradil, že mluvíme příliš o něm, že by to mohlo znít jako vyvyšování lidské osoby. Říkával, že jsme jen chatrní lidičkové a co jsme mohli vykonat, že nám z milosti Boží bylo dáno. Jako by v pozadí zaznívalo slovo Jana Křtitele: „On musí růsti, já pak menšiti se“ (J 3,30).

Rozloučili jsme se s tímto vzácným bratrem v kostele na Pellicově ul. dne 16. května pod slovy Písma: „Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje“ (Fil. 4,13)

Jan Pokorný

Minulost brněnských evangelíků - část II.

Lutherova reformace

Podstatně se na Moravě změnila situace po Lutherově reformaci. Ve své většině ji přijali němečtí měšťané moravských královských měst, Olomouce, Jihlavy, Znojma i Brna. V Brně došlo k lidovým bouřím roku 1525 v souvislosti se selskou válkou v Německu a s povstáními v báňských městech na Slovensku.

U měst s širší působností mnohdy více než na jejich vlastních věcech záleží na jednání, jež se v nich vedou. Tak po rozpadu prvního českého protihabsburského odboje roku 1547 přijel král Ferdinand I. do Brna a žádal zemský sněm o potlačení kacířů, jmenovitě Jednoty bratrské a křtěnců. Tehdy mu odpověděl moravský zemský hejtman Václav z Ludanic /pocházel rodem tedy ze Slovenska/: *Dříve Morava v ohni a popelí zahyne, než aby trpěla nějakého u víře nucení.* Zemský sněm zasedal v dominikánském klášteře, část jeho křížové chodby je dnes přístupná z Nové radnice. Tedy to je ono místo, kde došlo k nejvýznamnější události historie Brna.

Neboť u Václava z Ludanic nešlo o rétoriku. Bylo to stanovisko politika, který věděl co říká a vskutku také dokázal to prosadit a zajistit. Morava zůstala až do osmdesátých let zemí v Evropě tehdy nevidané tolerance. V Brně byl onoho roku 1550 učiněn krok k evropské svobodě.

Obecně největšího rozšíření došla reformace v šedesátých letech 16.století. V Brně již protestanté měli většinu v městské radě a roku 1565 dosadili ke svému hlavnímu kostelu sv.Jakuba protestantského faráře. To ovšem se stalo předmětem stálého sporu s olomouckým biskupem. Katolickým zůstal kapitulní chrám sv.Petra, nedostávalo se však faráře, který by obsadil katolickou faru v Komárově. V úpadku byly všechny kláštery.

Pokusy o protireformaci

První protireformační krok podnikl olomoucký biskup, když do Brna roku 1570 vyslal jesuitu Alexandra Hellera. Městská rada jej nepustila ke sv. Jakubu a 1574 byli jesuité z Brna vypovězeni. Záhy však dosáhli zrušení tohoto rozhodnutí a jejich kázání v Brně docházela silného ohlasu. Musíme pamatovat, že působili v prostředí jim nepřátelské většiny, proti protestantské městské radě se jich však ujímali vlivní šlechtičtí ochránci. Jejich úspěchy byly výsledkem neúnavné kazatelské a pastorační činnosti, umění strhnout davy /typickým prostředkem byla okázalá procesí Božího těla/ a působit na vlivné jedince. 1578 dosáhli ve městě založení vlastního kláštera, vypovězení evangelického učitele a založení vlastní trojtřídní školy.

Současně pokračoval zápas mezi městskou radou a olomouckým biskupem o faru u sv.Jakuba, kde protestantští kazatelé kázali německy i česky. 1591 byl dosazen katolický farář a 1594 se vzbouřila obec a žádala evangelického faráře, svobodu pro novokřtěnce a vypovězení jesuitů.

To jsme již v období obecného nástupu protireformačních snah v českých zemích, do nichž se plně zapojil dvůr císaře Rudolfa II. Na Moravě klíčovou úlohu král olomoucký biskup kardinál Dietrichštejn. Roku 1600 kázal v Brně u sv. Jakuba s takovým úspěchem, že ke katolictví přestoupil evangelický kazatel Pavel z Levoče. Příštího roku královský podkomorí, zemský úředník spravující královská města, svolal brněnskou městskou radu včetně obou písařů a ohlásil jim císařovo rozhodnutí, že nebude trpět jiných než katolických členů rady. Tomáš Buček mu tehdy odpověděl, že zůstane u přijímání pod obojí až do smrti. Nato podkomorí: *Milý Bučku, svým rozumem nic nespravíte. Máme jen jednoho císaře a lepšího nedostaneme, ale císař takových Bučků dostane na tisíce.* Během příštího roku přestoupili všichni členové rady, i Buček.

Jestliže se protireformační straně podařilo aspoň vnějšně pokatolizovat Brno, bylo to mimo jiné i důsledkem politické pasivity moravské protestantské šlechty, která měla v zemi převahu, ale nenašla dostatek politické vůle ji uplatnit. V první řadě odpovědnost padá na nejvlivnějšího, Karla staršího ze Žerotína.

Jaromír Procházka

15. března letošního roku byla v klubovně brněnské YMCA uvedena ke čtenářům útlá knížka se zajímavou obálkou Ervína Jiříčka

Bitky Jana Šimsy

Napsal Jan Šimsa a vydalo nakladatelství Eman. Autora jistě není nutno v obou našich sborech představovat, přesto bych chtěla připomenout alespoň základní fakta z jeho života, jak jsou zaznamenána na záložce knihy.

Bratr Jan Šimsa se narodil 2.10.1929 v Praze, vystudoval teologickou fakultu a stal se evangelickým kazatelem v Pardubicích, v Praze-Vinohradech, Klášteře n. Dědinou a Prosetíně. V roce 1973 mu státní úřady zakázaly vykonávat duchovenské povolání. Pracoval jako dělník. V roce 1978 byl odsouzen k osmiměsíčnímu trestu za údajné napadení veřejného činitele. V mládí spoluorganizoval lesní brigády evangelické mládeže. Zabýval se myšlenkovým odkazem K. H. Borovského, T. G. Masaryka, J. L. Hromádky, E. Rádl a B. Komárkové., jejíž spisy spolu se svou ženou připravil k vydání. Od konce 50. let spoluvytvářel myšlenkový kvas v teologickém hnutí Nové orientace a patřil také k výrazným signatářům Charty 77. Po sametové revoluci mj. redigoval Křesťanskou revui.

Člověk takto činnorodý a činný, jakým je bratr Šimsa, má jistě mnohé, o čem může vyprávět a psát. V jeho knížce najdete devět vzpomínek na jeho dětské, studentské a mladistvé konflikty, tři fejetony z doby disentu a nádavkem fejeton Ludvíka Vaculíka „Pokus o jiný žánr“. Ptáte se proč „Bitky“? Bitka je podle slovníku jazyka českého menší zápas, půtká, šarvátka, potyčka, řež, srážka, rvačka. Janu Šimsovi se slovo bitka zalíbilo a věznění v Bohunicích mu dávalo dost času, aby si srovnal svoje vzpomínky. Brzy začal uvažovat o sepsání řady vyprávění a napadla ho dlouhá řada bitek, které se mu objevily v humorném světle. Vzpomíná, že velmi často šlo o hru či o nějaký, jak by se dnes řeklo, happening. Dnes je z těch událostí a vzpomínek na ně útlá knížka.

Doporučuji přečíst nejdřív ediční poznámku Mileny Šimsové - Kdo, kdy, kde a jak -, která zachycuje genezi jednotlivých bitek. Mnohé Šimsovy vrstevníky z řad Akademické YMCA i evangelických sborů vrátí Bitky Jana Šimsy do časů mládí a malin nezralých. Fejetony z disentu jsou svědectvím o nelehké době a mohou zajímat všechny generace. Fejetonový přívazek Ludvíka Vaculíka vypovídá především o době, v níž vznikl - podzim 1978 - o faráři Janu Šimsovi - tehdejšími vězni - a také o Ludvíkovi Vaculíkovi. Knižka „Bitky Jana Šimsy“ tak rozhojnila zajímavou memoárovou literaturu a je dobře, že ji máme i ve sborové knihovně.

Eva Šimková

Proč trpí nevinní lidé?

„Něco je prostě smůla, něco způsobují zlí lidé a něco jsou nevyhnutelné následky toho, že jsme smrtelní a žijeme ve světě neměnných přírodních zákonů“(129). Neboť Bůh, o kterém svědčí Ježíš, není zdrojem zla, nemocí nebo přírodních katastrof. Nezpůsobuje tragedie, ani jim nebrání. Mobilisuje lidi, aby si pomáhali. Dává sílu vydržet tam, kde jsme na dně.

„Existuje odpověď“ na otázku, proč trpí nevinní lidé? To závisí na tom, co myslíme pojmem odpověď. Pokud tím myslíme, zda je nějaké vysvětlení, které by všemu dalo smysl (proč je na světě rakovina, proč na ni zemřel můj otec, proč spadlo letadlo, proč zemřelo mé dítě...), pak pravděpodobně uspokojivá odpověď neexistuje...“(139).

Ježíš sám o smyslu utrpení nespekuluje. Učí nás předcházet mu, odstraňovat je – pokud to jde, zmírňovat jeho následky anebo alespoň držet druhého za ruku, když už mu nemůžeme pomoci jinak.

Citáty jsou z knížky **Harolda S. Kushnera: Když se zlé věci stávají dobrým lidem**, kterou vydal Portál Praha 1996. Doporučuji.

Olga Tydlitátová

Výlet do nepohody

Během návštěvy skupiny mladých lidí z Michiganu na Floridě jim místní nabídli, že se mohou vydat na průzkum pobřeží. Protože však teplota vody byla nižší než 26 stupňů Celsia, floridští chlapci odmítli potápění a pozorovali ostatní ze břehu. K velkému překvapení přátel ze severu tvrdili, že voda je příliš studená!

Po čase došlo k obrácené návštěvě. Mládež z Michiganu pozvala přátele z Floridy na "mrazivou cestu" po přírodě severu. Co bylo cílem vzájemných návštěv?

Vedoucí obou dvou skupin se dohodli, že "vyzkoušejí" odolnost a přizpůsobivost svých přátel. Zajímalo je, jak budou reagovat, když se ocitnou v nepohodě, v prostředí, na které nejsou zvyklí a jež je jim neznámé.

Nepohoda a problémy slouží jako spolehlivé testovací zařízení našeho charakteru. Je to opravdu těžká zkouška, protože tu jde o něco velmi důležitého. Pravdou však zůstává, že i samotný Ježíš pozval některé své následovníky do nepohody. Řekl: "Přeplavme se na druhý břeh jezera" (L 8, 22). Strašná boufka, která je na jezeře zastihla, odhalila charakterové slabiny učedníků. Stále ještě jim byly jejich životy a pohodlí milejší než následování Ježíše. A co jejich víra? Totálně selhala.

Důvěra Ježíšovi se nejlépe testuje v situacích, které jsou extrémní. Tak jako se mnoho zařízení a přístrojů musí vystavit při jejich zkoušení extrémním podmínkám, i život křesťana je vystaven situacím, které testují jeho charakter a připravují ho na nepřetržitý "provoz" ve službě Bohu a lidem. Ať už v našem životě přijde jakákoliv zatěžkávací zkouška, jedním si můžeme být jisti: "Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám" (J 14, 18).

Když ti problémy a těžkosti zastřou zrak, naplní oči slzami a srdce smutkem, připomeň si slib Pána Ježíše, který platí i pro tebe: „...já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku" (Mt 28, 20).

-D. P.-

K zamyšlení:

V čem se podobám učedníkům, když nastane zkouška víry?

Jaké jsou hranice mého příjemného prostředí?

Kdy mě naposledy Bůh "pozval" do extrémních podmínek?

Čtěte:

Lukáš 8, 22 - 25

*Skutečná láska
moc nemluví
ale víc koná.*

Duše dítěte je svatá a co se před ní předloží, musí mít alespoň cenu čistoty.

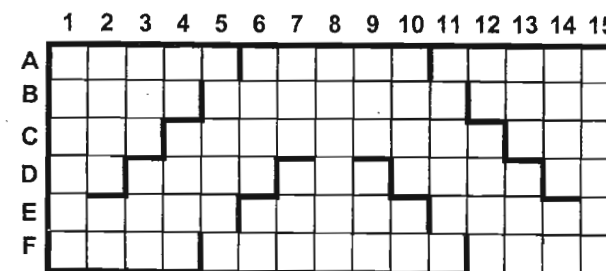
Vychovatel musí nejen jednat správně, ale tím správným i být.

Tichý přesvědčivý příklad působí již sám o sobě nesrovnatelně hlouběji a trvanlivěji než nejhlasitější slova a nejdůraznější napomenutí.

Peter Rosegger

Z Mudrosloví národu slovanského

podle F. L. Čelakovského

VODOROVNĚ: **A.** – Elementy; psaní; hnací agregát. **B.** – Čtyři nuly; jídlo; část Londýna. **C.** – Horní limit (zkr.); první díl tajenky (české přísloví); část obličej. **D.** – Léta Páně (lat. zkr.); temné plochy na povrchu Marsu a Měsíce; SPZ okresu Chrudim; dámský klobouk; ozn. starší jednotky jasu. **E.** – Finské středisko zimních sportů (dějiště MS); držadlo k otvírání oken nebo dveří; slovenský podnik na výrobu umělých vláken. **F.** – Výrobek z ovčí syrovátky; hostinec zpravidla v jihoitalských zemích; praobytel Japonska.

SVISLE: **1.** – Druhý díl tajenky. **2.** – Anglicky „silnice“; setina hektaru. **3.** – Hlas (lat.); dopravní systém města (zkr.). **4.** – Slepíci citoslovce; buničina. **5.** – Bojová chemická látka. **6.** – Nízko; typ automobilu Ford. **7.** – Kolínské tiskárny; stopadesát pět římskými číslicemi. **8.** – Travnatá step v mírném pásmu Severní Ameriky. **9.** – Mezinárodní vulkanologické sdružení (zkr.); plošná polní míra. **10.** – Rybník u Třeboně; staročeské zájmeno. **11.** – Propast v Moravském krasu. **12.** – Chemická značka osmia; švédská obch. společnost prodávající nábytek. **13.** – Zn. ohýbaného nábytku (Bystřice p. Host.); francouzsky „přítel“. **14.** – Ocas; SPZ slov. okresu Komárno. **15.** – Třetí díl tajenky.

Pomůcka: Ainu; IAV, road, urda.

Vylučování z minulého čísla: Peníze mohou mnoho, ale pravda kraluje

Brno I.

V úvodu schůze byl upřesněn plán bohoslužeb do konce školního roku a příprava mimořádných sborových akcí (návštěva partnerského sboru v Basileji, zájezd z Vídně, vikend na Blažkově, setkání s německými krajany, závěr školního roku a dva pobyty na Blažkově). V červnu jsou ohlášeny tři křty a jedna presentace. Stále také probíhá individuální příprava ke křtu dospělých (3 osoby). Staršovstvo vyjádřilo přání pokračovat v častějším zapojení laiků do bohoslužeb. Vyzývá proto členy sboru, kteří by byli ochotni posloužit v našich shromážděních přimluvnou modlitbou, aby se přihlásili našim kazatelům.

Ve sboru probíhá rozhovor o Večeři Páně k němuž dala podnět mládež a na podzim (12.11) byl pozván k přednášce děkan ETFUK bratr prof. Pavel Filipi. Po prázdninách bude také třeba nově promyslet setkávání skupin mládeže v našem sboru. Byly odsouhlaseny příspěvky členům sboru na cestné (Hradiště, Basilej, Bratislava, Lesonice), výdaje za telefon a opravy auta. Naši kazatelé informovali o své účasti na ekumenických setkáních v ŘKC (setkání mládeže s brněnským biskupem), v CB (uvedení nového kazatele), v ŽNO (tryzna), na celobrněnských skautských bohoslužbách a na bohoslužbě k uctění památky zemřelých na AIDS.

Byl odsouhlasen informační text o našem sboru v EK 2001. Na sborových nástěnkách by se měly v brzké době objevit předběžné návrhy stavebních úprav interiéru ČK a našeho sborového sálu (zřízení větší kuchyně a rozšíření WC). Bude možné se k nim písemně vyjádřit. Byla provedena oprava dešťové kanalizace v okolí ČK. Evangelickému skautu byla povolena venkovní nástěnka na Pellicově ulici. Na sobotu 10. června od 9 hodin vyhláší staršovstvo pracovní brigádu na odstranění graffiti na fasádě fary, sraz v 9 hodin.

jg

Brno II.

Staršovstvo s radostí přijalo sdělení Mgr. Jiřího Malého, tč. vikáře v Brně II, že má v úmyslu po ukončení vikariátu přijmout kandidaturu k volbě na místo 2. faráře sboru Brno II. Závěr vikariátu je stanoven na konec příštího měsíce, proto staršovstvo projednalo potřebné kroky k tomu, aby sbor mohl bez průtahů v létě konat volbu. Staršovstvo se rozhodlo, že navrhne Mgr. Malého sboru jako jediného kandidáta k volbě na místo 2. faráře sboru a v létě svolá volební sborové shromáždění, neboť předpokládá, že b. Malý svůj vikariát ukončí úspěšně v očekávaném termínu.

Projednání hospodářských záležitostí i tentokrát představovalo rozsáhlou část jednací doby. Staršovstvo se muselo zabývat skutečností, že jeden z dřívějších uživatelů nebytových prostor v domě na Lidické ul. brání věcnému jednání, které by umožnilo řešit jeho závazky vůči sboru jako majiteli budovy.

Pod dojmem uplynulých velikonočních svátků byla část rozhovoru věnována bohoslužebným záležitostem s přihlédnutím k podobě našich svátostných shromáždění.

Staršovstvo se seznámilo s očekávanými akcemi v rámci vztahů s partnerskými sbory v Rakousku a ve Vídni. Na začátek podzimu se připravují společná setkání s hosty z našich partnerských sborů.

jv

Brno I

18.30 - staršovstvo
19.00 - sborové vzdělávání - 26. 6.

17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina (od 2. do 7. třídy)
18.00 - dorost - setkání mladší mládeže

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.30 - konfirmační cvičení
18.30 - rozhovor nad Bibli - setkání dospělých
19.00 - sdružení mládeže

9.00 - příprava ke křtu
16.00 - konfirmační cvičení
17.00 - biblická hodina pro dospělé
18.00 - pastorační rozhovory (po domluvě)
19.30 - střední generace - 15.6.

Pátek

15.00 - náboženství v Rychmanově
17.00 - mládež v Rychmanově
18.30 - zkouška pěveckého sboru
19.00 - setkání mládeže

Brno II

Pondělí

18.30 - staršovstvo - 5. 6.

Úterý

15.00 - příprava konfirmandů I
18.00 - biblická hodina v Králově Poli
19.30 - třicátníci - 6. 6., 26. 6.

Středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
19.15 - mládež

Čtvrtek

15.00 - vyučování dětí I
16.00 - vyučování dětí II
16.15 - příprava konfirmandů II

Sobota

10.00 - služby Boží v DD Kociánka -
10.6., 24. 6.

Neděle

9.40 - modlitební chvíle
10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji

9.00 - nedělní škola pro děti
10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Internet: www.berolina.cz/ccebrno/setkavani.htm **Odpovědní redaktori:** J. Gruber, J. Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Miloslav Cahlik, Iva Malíková, Ludmila Marková, Daniela Ryšavá, Ctirad Novák, Pavel Nagy, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek, Katka Valentová a externí spolupracovníci. **Registrováno pod číslem: R7/98.** Vychází 10 × ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adresu sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč.** Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

Datum uzávěrky příštího čísla: 13. 6. 2000